

tigbestyrelser sig at stille de gamle Fattige ad, saa at Manden kommer et Sted og Konen et andet. Det er ellers Noget, som Præsterne nærmest burde have protesteret imod. Det er forøvrigt ikke i min Egenkab af Præst, at jeg protesterer derimod, men i Egenkab af Menneſte. Det forekommer mig ganske urimeligt, at dette sker, og at man saa paa den anden Side vier Folk sammen, og hvis de saa blive uforligelige, er det, naar de ikke komme paa Fattigvæsenet, næsten ikke muligt for dem at komme fra hverandre. Det er jo meget vanskeligt for uforligelige Egtesfolk at blive skilte, men ville de skilles, sker det lettest ved, at de komme ind under et eller andet Fattigvæsen, hvor det er indrettet saaledes med Egtesfolk, at Konen sendes maatte paa een Anstalt og Manden paa en anden. Men om det egentlig bør lade sig praktisere for gamle Menneſter, der ville blive sammen, tvivler jeg meget. Jeg veed meget godt, at paa engelske Arbejdshuse bruges den Trafik, men til Værelse for den engelske Lovgivning skal jeg gjøre opmærksom paa, at paa hvert enkelt Arbejdshus er der Celler, som ere indrettede for Gifte, udtrykkelig indrettede for Gifte. Rigtig nok skal det — det er ikke nogen Værelse for Egteskanden — være opløst, at mange af disse Celler ikke blive benyttede, og at det altsaa ikke er ualmindeligt, at en Mand og Kone virkelig foretrække at leve hver for sig, men paa den anden Side er der dog Velighed til, at de, der gjerne vilde bo sammen, kunne komme til det. Det er altsaa en Værelse for den engelske Humanitet; derimod er det ikke nogen Værelse for de engelske Egtesfolk, at der synes at være forholdsviſt saa Mange, der ikke benytte sig deraf. Der bør nu, synes jeg, ikke udkomme en ny Fattiglov, uden at det Spørgsmaal bliver taget under Overveielſe, og uden at der bliver taget Foranstaltninger derimod, thi man bør ikke have Lov til at stille gamle Folk ad, som helst vilde bo sammen.

Nu skal jeg blot til Slutning sige, at jeg ikke ganske deler den Bekymring, der blev udtalt fra det ærede Medlem for Næstlov (Meergaard) med Hensyn til § 64, ikke ganske. Jeg vil minde det ærede Medlem om det gamle Ord, at een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget. Altsaa, jeg er for saa vidt den høitærede Miniſter taknemlig ligesom det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Thorup), for denne Paragraf, men ganske vist forudsætter jeg, at den høitærede Miniſter tillige gaar ud fra, at Folkethinget vil gjøre sit Bedste for at bringe Paragrafen i en bedre Stilleſe, saaledes at der bliver noget mere frit Spillerum, dels for de Fattige med Hensyn til at

bevæge sig frit, naar de have naaet 60 Aars Alderen, til at opholde sig, hvor de ville, saaledes at altsaa Opholds Kommune og Forsørgelseskommune og den Slaags Ting ikke komme til at spille nogen Rolle, og dels med Hensyn til andre Forbedringer i Paragrafen. Jeg forudsætter, at den høitærede Miniſter har været saa diplomatisk at give Paragrafen et ringere Indhold, end han til Slutning er tilbøielig til at gaa ind paa, da jeg ellers antager, at den høitærede Miniſter ikke havde givet saa Meget, som han allerede har. — Til Slutning skal jeg bemærke, at dette Forslag vel ikke medfører overordentlig store grundige Forandringer, og navnlig savnes der een Ting, idet der nemlig ikke er Tale om nogen Múltighed for at danne større Fattigdistrikter end for Dieblikket. Jeg vilde ønske, at det havde været antydet i Loven, at det saae man gjerne, og at man vilde fremhjælpe, at flere Kommuner vilde slaa sig sammen, ikke alene om enkelte Formaal, men til store fælles Fattigkommuner. Det er den Retning, hvori det engelske Fattigvæsen gaar, idet Fattigdistrikterne bestandig blive større og større, saaledes at det synes, at de til sidst skulle blive en eneste stor Kommune, og det maa vi ogsaa en Gang komme til. Vel indeholder nu Forslaget ikke nogen saadan Antydning, men paa det gamle Grundlag er der i det nuværende Forslag mange Forbedringer, og jeg haaber, at der vil komme Noget ud af Loven.

B. Bederſen: Med Hensyn til det foreliggende meget omfattende Forslag skal jeg blot tillade mig at berøre nogle ganske enkelte Punkter, dels da Tiden er saa langt fremrykket, og dels ogsaa, fordi jeg forrige Gang, da Sagen laa for, havde Veltilbed til at udtale mig. Angaaende Forsørgelsesstedet, da bibeholder § 16 de nuværende 5 Mar som Betingelse for, at den Baagjældende skal kunne erhverve Forsørgelsesret i en Kommune. Det forekommer mig, at man bør foretrække 5 Aars uafbrudt Ophold som Betingelse for Erhvervelse af Forsørgelsesret, fremfor at gaa ned til 2 Aar. Som bekendt foreslog det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Thorup) i Fjor, at man skulde begrænde Tiden til 2 Aar. Jeg udtalte mig den Gang derimod, og jeg fastholder fremdeles den samme Opfattelse. Jeg skal ikke her indlade mig paa det Spørgsmaal, om Kjøbstadkommunerne eller Landet vilde faae Fordelen ved denne Forandring, jeg er værmest tilbøielig til at tro, at det vilde være Landkommunerne, men det lægger jeg ikke videre Vægt paa. Hvad jeg lægger Hovedvægten paa, er, at det utvivlsomt vilde komme